

גמ"ר 1143/01/16 - אתי אנקווה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

25 פברואר 2017

גמ"ר 1143-01-16 מדינת ישראל נ' אנקווה

מספר בקשה: 9

בפני כב' השופט עופר נהרי
מבקשת
נגד
משיבה
אתי אנקווה ע"י ב"כ עו"ד גולן ועו"ד קריבצקי
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) ע"י
עו"ד שרון רגב

החלטה

זוהי החלטה בטענת "אין להשיב על האשמה" אשר נטענה ע"י ההגנה בתיק זה לאחר סיום פרשת התביעה בתיק.

הטענה נטענה ע"י ההגנה בכתב ובדין שנקבע והתקיים, גם הוסיפה ההגנה טיעונים בעל פה.

המאשימה השיבה בעל פה ובכתב.

דין הטענה להידחות.

להלן הנימוקים לכך :

ההגנה מיקדה את הטענה בשני ראשים :

האחד - התיקון שנעשה ע"י המחוקק בסעיף 21 לחוק העונשין ואי יישומו, לשיטת ההגנה, בכתב האישום שהגישה וגם הותירה המאשימה בתיק זה.

השני - אשר אותו הגדיר ב"כ הנאשמת לב ועיקר בטענת ההגנה על כי אין להשיב על האשמה - היא כי גוף הראיות שהביאה המאשימה בפני בית המשפט בפרשת התביעה איננו עולה כדי אפילו הוכחת האשמה לכאורה.

באשר לטיעון הראשון של ההגנה (העוסק כאמור בסעיף 21 לחוק העונשין) דעתי כדעתה של המאשימה.

היסוד של נטילת סיכון בלתי סביר בידי העושה (להתרחשות התאונה או לגרימת הסכנה) הוא יסוד אשר היה קיים והצריך נטל הוכחה וזאת הן עובר לתיקון בחוק והן לאחריו.

עמוד 1

אופן ניסוחו של הסעיף לא שינה מן המהות כיסוד הדרוש הוכחה.

אני גם שותף לעמדת המאשימה על כי ההיבט הנורמטיבי האמור ממילא מובלע באופן שבו פורטו ביטויי הרשלנות הנטענים לגבי הנאשמת כנהגת בסעיף 6 לעובדות כתב האישום בתיק זה על כל סעיפי המשנה שבו.

עוד מצאתי צדק בעמדה אשר לפיה ככל שסברה ההגנה שיש בידה טענה מקדמית לפי סעיף 149(3) ו/או סעיף 149(4) לחסד"פ, פתוחה היתה בפניה הדרך לשכנע במישורים אלה (כטענות מקדמיות), אך, כאמור, בחרה היא בטענת "אין להשיב על האשמה".

כך או כך, אף אין טיעוני ההגנה מבססים כדבעי טענה מקדמית בתיק זה.

ולסיכום נקודה זו: אין דבר טענת ההגנה בעתירתה הנוכחית בקשר עם סעיף 21 לחוק העונשין ויישומו כדי לבסס טענת "אין להשיב על האשמה".

ובאשר לטיעון השני שבנימוקי ההגנה - אשר לגביו כאמור ציינה ההגנה כי הוא עיקר בפנייתה הנוכחית - הרי שכאן ראוי אולי ובכל הכבוד להזכיר מושכלות יסוד מן הפסיקה כביטויין, בין היתר, בספרו של י.קדמי - "על סדר הדין בפלילים - הליכים שלאחר הגשת כתב אישום", אשר ההגנה עצמה אגב בחרה במידת מה להזכירו.

להלן מספר ציטוטים:

" כעולה מן המקובץ...די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה...".

" אין צורך, אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום...".

" נקבע בפסיקה כי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוונטי וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי, גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו (שהרי בשלב זה, לא נבחנת שאלת משקלן של הראיות לכאורה)...".

" בית המשפט בוחן אך ורק את הראיות המפלילות, תוך בידודן מאחרות...".

"... די בכך שיש בראיות...שהובאו כדי לסבך את הנאשם בעבירות המיוחסות לו על מנת שישב לאשמה...".

" חשוב לציין שבית המשפט אינו מתחשב בשלב זה (אין להשיב) בראיות לטובתו של הנאשם העולות מפרשת התביעה...".

" בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל ראייתי. הטענה ש'אין להשיב על

האשמה' נבחנת בהנחה שהראיות שבאו לחובת הנאשם - ואפילו המדובר אך ב 'חלקים' או ב 'שברים' של עדות או בראיות העומדות בסתירה לראיות אחרות - תזכנה במלוא האמון והמשקל הראייתי " .

ובכן , בפרשת התביעה בתיק שבפני מצויות בהחלט ראיות שהן אף מעבר לדלות ובסיסיות .

בצדק הזכירה המאשימה (המשיבה) את עדות הראייה של אם הילדה שנדרסה , את העולה ממיכלול עדותו ומעשי ידיו של הבוחן המשטרתי , וגם את העובדה שהנאשמת כנהגת לא ראתה את הילדה בשום שלב.

הוסף לכך היבטים רבים נוספים מן האירוע כפי שהוצגו בפרשת התביעה - ובכלל זה אגב את גירסתה של הנאשמת בהודעתה הימנה עולה כי לא היה כל רכב אחר או גורם אחר ואת גירסת הנאשמת בדבר עיתוי הדברים מבחינת התנהלותה וקרות האירוע, וקיבלת יותר מכדי "לסבך" את הנאשמת , הן בהיבט המעורבות והן בהיבט האחריות, על מנת שתשיב על האשמה.

לסיכום : טענת "אין להשיב על האשמה" אשר נטענה בתיק זה נדחית .

בית המשפט מזכיר לצדדים את המועד 28/2/17 שעה 10:00 אשר קבוע זה מכבר לשמיעת פרשת ההגנה בתיק זה .

המזכירות תעביר נא בהקדם לצדדים - הגנה ופרקליטות - עותק מהחלטה זו.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ז, 25 פברואר 2017, שעה 19:06 , בהעדר הצדדים.